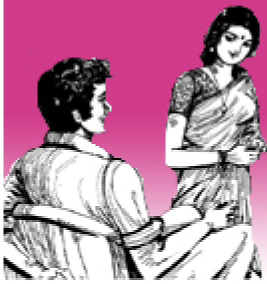

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

"నేనుదా నా కూతుర్ని కొన్ని దినాలు కేరళ తీసుకుపోదును అల్లుడూ" అనడిగింది టి.వి చూస్తున్న హేమంత్ దగ్గర కొచ్చి వసుంధర.

హేమంతేమీ చెప్పకుండానే తల్లిమాటలకి అడ్డమొచ్చింది నాగిని.

"లేదమ్మా నేను రాను. బావకి భోజనానికి కష్టమవుతుంది" అంది

వసుంధర కూతురివైపు వెటకారంగా చూసి నవ్వింది. "శానా బాగా చెబుతుండావ్! అంతకు ముందు అల్లుడు దా అన్నం తిని పూడ్చునట్లు. అయినా అక్కడదా వంట జేసి పూడ్చేది వంటమనిషేగా. నీవుదా జేసినట్లు కబుర్లు" అంది వసుంధర.

నాగినికి ఏమీ దిక్కుతోచనట్లయింది.

"అయినా నేను రాను" అంది మొండిగా.

అక్కడే నిలబడి అంతా చూస్తున్న రాజేశ్వరి జోక్యం చేసుకుని వెళ్ళులే నాగినీ. అదో ఆచారం. నాల్రోజులుండిరా" అంది.

"అట్లుదా చెప్పుము. మా సరదా మాది. కాస్త చలిమిడిదా ఎత్తి పంపుదుము" అంది వసుంధర.

ఇక ఆఖరి ఆయుధంగా హేమంత్ వైపు చూసింది నాగిని.

టి.వి. స్విచాఫ్ చేసి "తీసుకెళ్ళండి" అంటూ హాల్లోకి వెళ్ళిపోయాడు హేమంత్.

ఆ మర్నాడు వసుంధర నాగినీని తీసుకుని కేరళ బయల్దేరింది.

తానుకూడా బయల్దేరబోతూ సరోజని దగ్గరకొచ్చాడు హేమంత్.

"అత్తా, నేను కూడా వెళ్తున్నాను. ఈసారి ఆ మమత ఏమన్నా ఫోన్ చేస్తే వరూధిని ఎడ్రస్ తెలుసుకో. ఆ యిల్లు ఆమెకి అప్పజెప్పకపోతే నాకు మనశ్శాంతి ఉండదు" అని చెప్పి బయల్దేరాడు హేమంత్.

ఇంటికొచ్చి భోంచేసి బయల్దేరబోతుండగా జరిగిందా సంఘటన.

"ఈ పిల్లచూడు మొగుణ్ణి చంపేసిందట, కలికాలం. చూడ్డానికి బాగానే ఉంది మళ్ళీ" అన్నాడు రామారావు టి.వి చూస్తూ.

"వస్తా మావయ్యా" అంటూ రామారావుకి చెప్పి చాలా మామూలుగా టి.వివైపు చూశాడు హేమంత్.

అంతే!

అతని కళ్ళు పెద్దవయిపోయాయి.

గబుక్కున చేతిలోని బాగ్ పడేసి రామారావు చేతిలో రిమోట్ లాక్కుని సౌండ్ పెంచాడు.

"వరూధిని అనే ఆ యువతి చాలాకాలంగా భర్తని వదిలేసి దూరంగా ఉంటోంది. నిన్నరాత్రి చెన్నయ్ నుండి వచ్చిన ఆ యువతిని ఆమె భర్త తనతో కాపరానికి రమ్మని అడిగినందుకు అతి దారుణంగా అతన్ని కత్తెరతో పొడిచి చంపేసింది. ఆ పెనుగులాటలో ఆమె తల్లి కూడా మరణించింది. "

ఇక వినలేకపోయాడు.

అతని కళ్ళు అవిరామంగా వర్షించసాగాయి.

టి.వి న్యూస్ చూసి ఏడుస్తున్న హేమంత్‌ని చూసి కంగారుపడ్డారు రాజీ, రామారావులు.

"హేమంత్, ఏంటిది, వాళ్ళు నీకు తెలుసా?" రామారావు తెల్లబోతూ అడిగాడు.

హేమంత్ ఏమీ జవాబు చెప్పలేదు.

అతను హైదరాబాదుకి ఫ్లయిట్ టిక్కెట్ బుక్ చేసుకుంటుంటే ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ ఉండిపోయారు మౌనంగా.

సరిగ్గా అదే టైములో రామలక్ష్మి గబగబా పరిగెత్తుకుంటూ సరోజని ఇంటికొచ్చింది.

"అక్కా, అక్కా, ఒకసారి అర్జెంటుగా మా యింటికి రా, టి.వి చూద్దువుగాని" అంది గాభరాగా.

"ఈ టైములో దేవుడు పిలిచినా బయటకి రాను నేను. అయినా నేను టి.వి చూడను కదే!" అంది విసుగ్గా సరోజని.

"అబ్బా, ఆలస్యం చెయ్యకక్కా... ఆ పిల్లలేదూ.. అదే మీ యింటికొచ్చిందే - ఆపిల్లని టి.విలో చూపిస్తున్నారు" అంది రామలక్ష్మి.

"ఏ పిల్ల? మా యింటికొచ్చిందా? ఎవరది?" అంది సరోజని చిరాగ్గా.

"అదే వరూధిని."

"అవునా... పద పద ఏం చేసింది. తెలివైన పిల్ల. ఏవన్నా బౌమతి గెల్చుకుందా! ఇప్పుడన్నా ఆ ఏవంతుగాడికి యివరాలు చెప్పొచ్చు" అంటూ చీర సరిచేసుకుంటూ ఇంటికి గెడపెట్టి రామలక్ష్మితో పరిగెట్టినట్లు వచ్చింది.

సరోజనిని చూసి రిమోట్ పెళ్ళానికిచ్చి లోపలికెళ్ళిపోయాడు రామలక్ష్మి భర్త.

అక్కడ చూపిస్తున్న దృశ్యాలు ఒక పక్కన అంతుపట్టలేదు సరోజనికి.

"ఏంటది, ఎవరదీ, ఆ పిల్ల.. ఆ పిల్ల వరూదినీయా!" అంది తెల్లబోతూ.

"అవునక్కా, ఇందాకట్నుంచి అదే పనిగా అన్ని చానళ్ళలో చూపిస్తున్నారు. పేరుకూడా వరూదినేగా" అంది రామలక్ష్మి.

సరోజని ఆ దృశ్యాలు చూసి తోటకూర కాడలా వేళ్ళాడిపోయింది.

రక్తపు మడుగులో వరూధిని మొగుడు చక్రవర్తి, తల్లి రాజేశ్వరి పడివున్నారు. చిన్నపిల్లనెత్తుకుని వున్న వరూధినిని పోలీసులు అరెస్టు చేసి వేనెక్కిస్తున్నారు.

"అక్కా అక్కా" అంటూ గట్టిగా కుదిపింది రామలక్ష్మి సరోజనిని కంగారు పడుతూ.

"ఏంటే.. ఏంటే.. ఇది?" అంది సరోజని దాదాపుగా ఏడుస్తూ.

"అక్కా ఈ పిల్లేనే వరూదినీ?

"అవునే.. ఏంటే.. ఈ పిల్లేంటి అత్యలు చెయ్యడమేంటే దేవుడా... నేన్నమ్మలేకపోతున్నానే. ఇదంతా నిజం కాదే" అంది సరోజని.

"ఏమోనక్కా... నిజం దేవుడెరుగు. ముందాపిల్లని పోలీసోళ్ళెత్తుకుపోతున్నారు. మెడ్రాసెల్లిందని బాగానే ఉందని చెప్పావుకదా!" అంది రామలక్ష్మి.

కాసిని మంచినీళ్ళిమ్మని సైగచేసింది సరోజని.

రామలక్ష్మి గబగబా వెళ్ళి నీళ్ళు తెచ్చిచ్చింది.

సరోజని గటగటా నీళ్ళు తాగేసి గోడకి జేరబడింది.

ఛానెల్ వాడు పదేపదే వరూధినిని వేన్ ఎక్కించడం చూపిస్తున్నాడు.

సరోజని కొంచెం నిభాయించుకుని వరూధినీని పట్టి చూసింది.

వరూధిని మొహంలో ఎలాంటి ఆందోళనా, భయం కనిపించడంలేదు. చాలా నిర్లిప్తంగా చైతన్యం లేని మనిషిలా జడంగా కనిపిస్తోంది.

ఇక నన్నెవరేం చేసేది లేనట్లుగా అసలు జరుగుతున్న దానికీ తనకీ ఏ సంబంధం లేనట్లుగా వెళ్తోంది.

"అయ్యో పిల్లా... దేవుడు నీ మొహాన ఇంత దుఃఖం కష్టాలూ రాసాడా?" అనుకుంది మళ్ళీ ఏడుస్తూ.

"అక్కా, హేమంతుకి చెప్పవా.. ఉన్నట్టున్నాడు కదా!" అంటూ రామలక్ష్మి.

వెంటనే గబుక్కున లేచి నిలబడింది సరోజని.

"అవునే.. ఇప్పుడు కూడా దాచానంటే నన్ను క్షమించడు. అంటూ అలానే హేమంత్ ఇంటికి పరుగుతీసింది.

ఎటూగాని టైములో వచ్చిన సరోజని వైపు అదోలా చూసారు రాజీ, రామారావులు.

"ఆడు.. ఆడేడి..?" అంది సరోజని కంగారుగా.

"ఇప్పుడే హైదరాబాదెళ్ళాడు" అంది రాజీ.

"అవునా.. ఆడు టి.వి చూశాడా?"

"చూశాడు. ఆ అమ్మాయేనా తమ్ముడు ప్రేమించింది?" అనడిగింది రాజీ.

సరోజని నేలమీద కూలబడి "చుశాడా! దేవుడా.. ఆడింక మనిషవుతాడా?" అంది సరోజని ఏడుస్తూ.

"నాకేవీ అర్థంకావడం లేదు. హేమంత్ ఎవరినన్నా ప్రేమించాడా? మరి ఆ అమ్మాయికి భర్త, కూతురు ఉన్నారు కదా?" ఆశ్చర్యపోతూ అడిగాడు రామారావు.

రాజీ క్లుప్తంగా జరిగిన కథంతా చెప్పేసింది రామారావుకి.

రామారావు తలపట్టుకున్నాడు.

"ఎందుకిలా దాచారు.? నాకన్నా చెప్పివుండాల్సింది" అన్నాడు వేదనగా.

"ఇదంతా నీ మావ నిర్వాకం. ఆ పిల్ల యింటిమీదకెళ్ళి నానా రచ్చ చేసాడు. ఛస్తానని బెదిరించాడు. అందుకే ఆ పిల్ల ఆ ఊరొదిలేసి ఎళ్లిపోయింది. ఆ దరిద్రుడు ఇడాకులు తీసుకుని కూడా ఆ పిల్లని ఏదించి డబ్బులు తీసుకెళ్తున్నాడు. దీపంలాంటి పిల్ల చివరికి మసిబారిపోయింది." అంది సరోజని.

"అద్సరే... ఇప్పుడు తమ్ముడు ఇలా వెళ్ళాడని తెలిస్తే నాగినీ ఏమంటుందో" అంది రాజీ వేదనగా.

సరోజని 'దేవుడిదే భారం' అన్నట్లు చేతులు పైకెత్తేసింది.

హేమంత్ తిన్నగా వరూధిని యింటికెళ్ళాడు. అక్కడ ఇద్దరు పోలీసులు ఆయింటికి కాపలాగా ఉన్నారు.

హేమంత్ తనెవరో చెప్పుకుని "ఎలా జరిగింది ఇదంతా?" అనడిగాడు పోలీసుల్ని.

"తెలియదు సర్! ఆవిడే భర్తని చంపేసానని ఒప్పుకుంది. తల్లిని వాడు చంపాడుట. బాడీలు పోస్టుమార్టంకి వెళ్ళాయి. వస్తేగానీ తెలియదు" అన్నారు వాళ్ళు

పక్కింటావిడ అక్కడ మూగిన జనంతో లెక్చరిస్తుంది.

"నేనెప్పుడో అనుకున్నా. ఇదింత పనీ చేస్తుందని. అది మొగుణ్ణొదిలేసి చాలామందిని చక్కబెట్టేది. చూసి ఎవడు భరిస్తాడు. ఆ ముసలి తల్లిముండ దీనికి వత్తాసు. చివరికి చంపేసింది."

హేమంత్‌కి వరూధిని ఒకసారి ఈవిడ గురించి చెప్పిన విషయాలు గుర్తొచ్చాయి.

అయినా అప్పుడేమీ అనలేని సందర్భం.

తలదించుకుని వస్తుంటే.. ఆవిడ హేమంత్‌ని చూడనే చూసింది.

"వాడే. వాడే. ఇప్పుడు దాని లేటెస్టు ప్రియుడు."

హేమంత్ వెనక్కి తిరిగి చూసి ఆమె దగ్గరగా వచ్చాడు.

మీ గురించి వరూధిని చాలాసార్లు చెప్పింది.

ఆమె నొసలు చిట్లించి "ఎవర్నువ్వు?" అంది దూరంగా జరుగుతూ.

"నేనెవరో తెలియకుండానే చెబుతున్నారా!? అంత పెద్దిల్లున్నా మీరెప్పుడూ బల్లిలా గోడకి అంటుకుని ఉండటానికే ఇష్టపడుతుంటారని. మీ ఆయన పొద్దున కాఫీ ఇవ్వడంతో మొదలెట్టి రాత్రి మీ కాళ్ళు పట్టిపడుకునే వరకూ రెస్టుతీసుకోరని. తెలియని వెధవ్వాగుడు దేనికి? చచ్చే వయసొచ్చినట్లుంది రెస్టుతీసుకో" హేమంత్ మాటలకి ఆవిడ లోపలికి పరిగెత్తింది.

మిగతావాళ్ళు చెల్లా చెదురయ్యారు.

పిచ్చెక్కిపోతున్న మనసుతో తను బసచేసిన హోటల్‌కి చేరుకున్నాడు హేమంత్.

విజిటర్స్ అవర్స్‌లో క్యూలో నిలబడ్డాడు హేమంత్. వరూధిని కోసం ఊగిరి బిగబట్టి వేయికళ్ళతో చూస్తున్నాడు. రకరకాల అభియోగాలు ఎదుర్కొంటున్న ఆడఖైదీలని రిమాండ్‌లో ఉంచే జైలు అది.

గోలగోలగా ఉందక్కడ.

చాలా నేలబారు కేసులు ఎక్కువే.

ఆ భాష, పరిస్థితులు ఘోరంగా ఉన్నాయి. 'వరూధిని అసలు తనని చూస్తుందా.. వస్తుందా?'

టెన్షన్‌గా ఉంది హేమంత్‌కి.

క్షణాలు యుగాల్లా లెక్కబెడుతున్న ఆ తరుణంలో చిత్రనెత్తుకుని వచ్చింది వరూధిని.

ఆ దృశ్యాన్ని చూసి విచిలితుడయి పోయాడు హేమంత్.

చాలా నిర్లిప్తంగా మాసిన చుడీదారుతో రేగిన తలతో ప్రాణం లేని బొమ్మలా నడిచి వచ్చింది వరూధిని.

అంతసేపూ బిగబెట్టిన దుఃఖం తన్నుకొచ్చేసింది హేమంత్‌కి. వెక్కెక్కి ఏడ్చేసాడు.

వరూధిని అతనికేసి నిర్లిప్తంగా చూసి "అసలెందుకు వచ్చావు నువ్వు?" అంది నెమ్మదిగా.

హేమంత్ ఆమెవైపు కోపంగా చూశాడు.

"ఏంటిది? ఎందుకిలా జరిగింది? నన్ను తప్పించుకుని ఎందుకు పారిపోయావ్?" అన్నాడు.

వరూధిని జవాబు చెప్పలేదు.

తలదించుకుంది.

వాలిన కళ్ళల్లోంచి రెండు కన్నీటి బొట్టులు మాత్రమే రాలాయి. హేమంత్‌కి పిచ్చిపిచ్చిగా ఉంది.

"చెప్పు ఇప్పుడయినా చెప్పు. ఏం జరిగిందసలు.? నేను మంచి లాయర్ని పెట్టి నిన్ను విడుదల చేయిస్తాను. బెయిల్ మీద బయటకి తెస్తాను" అన్నాడు ఆవేదనగా.

వరూధిని నిర్లిప్తంగా నవ్వింది.

"వద్దు. బయట ప్రపంచంకన్నా ఇక్కడే బాగుంది నాకు. నేనెక్కడికీ రాను."

హతాశుడయి చూశాడు హేమంత్.

"అవును హేమంత్. చాలా విసిగిపోయాను. నేనే ఈ హత్యలు చేసాను. అలాగే వాంగ్మూలమిచ్చాను. ఏ లాయర్లూ వద్దు నాకు. "

"హత్యలా?"

వరూధిని తల దించుకుంది.

"ఇంకా నువ్వావేశంలో ఉన్నావు. రేపొస్తాను. ప్రశాంతంగా జరిగింది చెప్పు. నన్నింకా ఏడిపించకు."

వరూధిని అతనివైలానే చూసింది కొన్ని క్షణాలు.

"పెళ్ళయిందిగా. నన్ను ఇంకా మరచిపోలేదా?" అనడిగింది చిరునవ్వుతో.

హేమంత్ ఆమెని నిశితంగా చూశాడు.

ఇరవైనాలుగ్గంటల జైలు జీవితంలో ఆమె రూపురేఖలు మారిపోయాయి. ఎంతో ఉన్నతమైన కుటుంబంలో పుట్టి - కొన్ని ఆదర్శాలూ, ఆశయాలున్న ఈమె ఆ భయంకరమైన నేరస్థుల మధ్య ఆ నీచమైన ఆహారం తింటూ ఆలోచిస్తుంటే మతిపోతోందతనికి.

ఇంతలోనే టైమయిపోయిందంటూ వార్నిగొచ్చేసింది.

"సరే, రేపొస్తాను" అన్నాడు హేమంత్ తప్పని స్థితిలో.

"హేమంత్"

"నాదో చిన్న కోరిక"

"చెప్పు"

"కాదనువుగా?"

హేమంత్ జవాబు చెప్పలేదు.

"చిత్రని ఈ వాతావరణంలో ఉంచలేను. ఇక్కడన్నం వాసనొస్తుంది. తినడంలేదు. ఏదయినా హాస్టల్లో వేస్తావా? నా యిల్లు అమ్మి చదివించు. ఇంట్లో పెట్టుకోకు. అపార్థాలు వస్తాయి. కొన్నాళ్ళకి మరచిపోతుంది. నేనెవరో తెలియనియ్యకు. తల్లి నేరస్తురాలంటే పిల్లలు భరించలేరు."

ఆ మాటలు విని హేమంత్ గుండె ముక్కలు ముక్కలయిపోయింది.

వెంటనే చిత్రని అందుకున్నాడు.

జైలు సూపర్నెంటుని కలిసి ఫార్మాలిటీస్ పూర్తిచేసుకుని అతను హోటల్ కొచ్చేసరికి చాలా టైము పట్టింది.

చిత్ర వరూధిని కోసం ఏడుస్తుంటే ఊరడించి అన్నం తినిపించడం చాలా కష్టమైంది అతనికి.

ఆ రాత్రి చిత్రని కౌగిలించుకుని తనూ ఏడుస్తూ పడుకున్నాడు హేమంత్.

ఆ మర్నాడు కలిసినా వరూధిని నిర్ణయంలో ఎలాంటి మార్పూ రాలేదు.

చివరికి నిస్సహాయ స్థితిలో అతను చిత్రని తీసుకుని వైజాగ్ బయల్దేరాడు.

చేతిలో బిడ్డని తీసుకుని వచ్చిన హేమంత్‌ని చూసి తెల్లబోయారు రాజీ, రామారావులిద్దరూ.

విషయం అర్థమవుతున్నా.. ఇది ఎంతటి రాద్ధాంతానికి మూలమవుతుందో తెలీని స్థితి.

"పాపకి పాలు పట్టు"

హేమంత్ గొంతులోని స్థిరత్వం చూసి బెదిరింది రాజీ. పాపని తీసుకెళ్ళింది రాజీ.

"నాకిదంతా తెలియదు" అన్నాడు రామారావు నాందిగా.

హేమంత్ జవాబు చెప్పలేదు.

లేచి వెళ్ళి గోడకి వేలాడుతున్న సుందరం ఫోటో పీకి బయటికి విసిరేసాడు.

భళ్ళున పగిలిన శబ్దానికి రాజీ చిత్రని చంకనేసుకొచ్చింది.

ఏదో అందామనుకున్న రాజీని సైగచేసి వారించాడు రామారావు.

"పాపని నాకిచ్చి అదంతా తుడిచి బయట పారబొయ్యి" అన్నాడు భార్యతో.

రాజీ పాపని రామారావుకిచ్చింది.

"ముందెళ్ళి సరోజని ఆంటీని పిలుచుకురా" అన్నాడు హేమంత్.

ఆ గొంతులో ఇప్పుడొక అధికారం, తెగింపూ వినబడుతున్నాయి.

రాజీ చీపురక్కడ పడేసి గబగబా సరోజని ఇంటికెళ్ళింది.

"ఏంటే.. ఆడొచ్చాడా?" అంది సరోజని కంగారుగా రాజీని చూస్తూ.

"ఊఁ! నిన్నర్జంటుగా పిలవమన్నాడు."

"ఏం జరిగింది?"

"తెలియదు. వరూధిని కూతుర్ని తీసుకొనొచ్చాడు"

సరోజనీకి పరిస్థితర్థమయ్యింది.

రాజీ వెనకాలే కంగారుగా వచ్చింది.

రాగానే పగిలిన సుందరం ఫోటో దర్శనమిచ్చింది.

"అదేంటి, బావ ఫోటో పడిపోయిందా?" అంది తెలియక.

"పడిపోవటం కాదు - నేనే పగలగొట్టాను" అన్నాడు హేమంత్ సరోజని వైపు చూస్తూ.

ఆ కళ్ళేదో కఠినంగా కనిపించాయి సరోజనికి.

"అయ్యో.. ఎంతయినా కన్నతండ్రి.." అని సణగబోయింది చిన్నగా.

"ఆంటీ.. ఆ కథలు మొదలెట్టకు. కామంతో కళ్ళు మూసుకుని చేసే పనులకి పుట్టిన పిల్లలం మేము. అతనెన్నడూ తండ్రి బాధ్యత స్వీకరించి ఎరగడు. అమ్మని పశువులా వాడుకుంటుంటే నిస్సహాయతతో భరించాం. నిష్కారణంగా వరూధిని బతుకు నాశనం చేసాడు కదా ఆంటీ. వరూధిని ఇప్పుడక్కడ.. జైల్లో.. నీకు తెలుసా ఆంటీ జైలెలా ఉంటుందో! నాకు. నాకు పిచ్చెక్కిపోతోందాంటీ! అయి లవ్ వరూధిని."

అంటూ దుఃఖం ఆపుకోలేక సరోజని వళ్ళో తలపెట్టుకుని వెక్కెక్కి ఏడ్చాడు హేమంత్.

సరోజని నిస్సహాయంగా అతని తలనిమురుతూ కూర్చుంది.

పది నిముషాల తర్వాత లేచి కూర్చుని "బట్టలు సర్దుకో ఆంటీ! మనం శ్రీకాకుళం వెళ్దాం" అన్నాడు సరోజనితో.

"ఎందుకు?" అని ప్రశ్నించే ధైర్యం లేదు సరోజనికి.

మౌనంగా చూస్తూ కూర్చుంది.

రామారావే తెగించి అడిగాడు. "చిత్రని.. ఏదైనా హాస్టల్లో.."

అతని మాట పూర్తికాకుండానే సర్రున పడగపట్టిన త్రాచుపాములా రామారావు వైపు తిరిగి చూశాడు హేమంత్.

"అది జరగదు."

"పోనీ నేను పెంచుతానురా తమ్ముడూ" అంది రాజీ ముందుకొచ్చి.

"కుదరదు. నేను చిత్రని ఎవరికీ ఇవ్వను. ఈ రోజునుండి చిత్రకి అన్నీ నేనే. నా బ్రతుకు చిత్రకోసమే. ఎవరివలన వరూధిని బ్రతుకు నాశనమైపోయిందో వాళ్ళే ఈ బాధ్యత స్వీకరించాలి"

సరోజని చిన్నగా అంది "మరి నాగిని వస్తే గొడవవుతుందేమో?"

హేమంత్ విరక్తిగా నవ్వాడు.

"జరిగింది చెబుతాను. సహృదయంతో వింటుందని నమ్ముతున్నాను."

వినకపోతే అని అడగలేదు సరోజని.

ఇప్పుడిక జరిగేది చూడటమే.

"సరే" అంటూ పైకి లేచింది.

రాజీ భుజమ్మీద అలసి అమాయకంగా నిద్రపోతున్న చిత్రని ఎత్తుకుని తన గదిలోకి వెళ్తున్న హేమంత్‌ని బాధతోనూ ఆశ్చర్యంతోనూ చూశారు రాజీ, రామారావులు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments